

[Socialministeren.]

være en positiv udvikling, om man i langt højere grad kunne inddrage kommunerne i tilrettelæggelsen af det institutionsbyggeri, som har så stor betydning for den enkelte kommune.

Jeg mener også, at man uden risiko kan overlade hovedparten af de kontrollerende beføjelser i forbindelse hermed til kommunen. Allerede i dag har kommunerne jo en stor del af arbejdet med projektering af daginstitutioner, idet kommunerne gennemgår det enkelte projekt både på skitse- og totalprojektplanet. Kommunalbestyrelsen modtager fra centralt hold meddelelse om, på hvilke vilkår skitseprojektet kan godkendes, og påser herefter, at den endelige projektering er sket i overensstemmelse hermed. Det vil således ikke være nogen væsentlig forøgelse af kommunernes arbejdsbyrde helt at overlade den tekniske og sundhedsmæssige godkendelse til kommunalbestyrelsen.

En sådan fremgangsmåde vil selvfølgelig kunne medføre visse forskelligheder i den bygningsmæssige standard på institutionerne i de forskellige kommuner, men samtidig vil den give kommunerne større spillerum og udfoldelsesmuligheder. På den måde kan den enkelte kommune tilgodese behov, der måtte være specielle for netop den del af landet, uden at være bundet af meget detaljerede tekniske krav.

Det er imidlertid meget vigtigt, at der ikke sker en sænkning af den pædagogiske standard ved en ændring af den hidtidige godkendelsesprocedure. Man kan derfor, for at tilgodese de bygningsmæssige normer, der er dikteret af ønsket om at opretholde en bestemt pædagogisk standard, ikke undgå at fastsætte generelle normer, som må overholdes af kommunerne. Efter min mening er det utilstrækkeligt bare at stille krav om arealstørrelse og sanitære installationer. Af pædagogiske årsager må kravene være lidt flere, men de må på ingen måde have karakter af detailkrav.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at den nærmere indretning af lokaliteterne må overlades til kommunerne, men man må f. eks. opretholde krav om eksistensen af legepladsmuligheder og andre faciliteter, der ikke kan undværes i det pædagogiske arbejde.

Jeg er endvidere enig med forslagsstillerne i, at det må kunne overlades til kommunerne at normere personale ved de enkelte daginstitutioner. Jeg kan imidlertid ikke gå ind for, at personalenormen som sådan sænkes. Udbygningen af institutionspladserne må ikke gå ud over det pædagogiske arbejde i vore institutioner, i vuggestuer og i børnehaverne. Derfor må kommunerne nok normere personale, men efter generelle retningslinjer, som sikrer, at den fornødne kvalificerede arbejdskraft knyttes til institutionerne.

Som tilfældet er det på daginstitutionsområdet, gælder der også for plejehjemsbyggeri detaljerede bestemmelser, der må opfyldes af bygherren, for at plejehjemmet kan godkendes af socialministeriet. Jeg finder, at også på dette område vil det være hensigtsmæssigt at slække på detailkravene for opførelse og indretning af plejehjem. For ikke at sænke standarden af vort plejehjemsbyggeri mener jeg ikke, at man helt kan undvære visse generelle krav; de må udformes i samarbejde mellem boligministeriet, socialministeriet og sundhedsstyrelsen. Specielt må de lægeligt sagkyndige her have indflydelse på byggeriets udformning.

Så længe der opretholdes en ordening, hvorefter plejehjemsbyggeriet kan modtage støtte i henhold til boligloven i form af statsgaranti og rentesikring, må boligministeriets støtte formentlig gøres afhængig af, at anskaffelsessummen ikke overstiger et nærmere fastsat maksimumsbeløb. Dette skal dog ikke forhindre kommunerne i at bygge, som de vil, men støtten i henhold til boligloven vil altså kunne tænkes begrænset til et bestemt beløb.

Forslaget om harmonisering af refusionsprocenten på plejehjem med refusionsprocenten for kollektive beboelser og beskyttede boliger for ældre synes at bero på en misforståelse. I bemærkningernes sidste afsnit anføres, at kommunerne, som refusionerne i dag er fastsat, stimuleres til at opføre plejehjem i stedet for kollektiver eller beskyttede boliger, fordi refusionsprocenten for sidstnævnte er 37½ mod 75 for plejehjem. Det er korrekt, at staten efter omsorgsloven yder kommunerne refusion med 75 pct. af plejehjemmets driftsudgifter, hvorimod den sociale lovgivning ingen regler indeholder om refusion af almindelige driftsudgifter